

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (трети разширен състав)

13 септември 1995 година*

„Държавна помощ – Решения на Комисията, прекратяващи изплащането на някои помощи до възстановяването на предишни незаконосъобразно предоставени помощи”

По съединени дела T-244/93 и T-486/93

TWD Textilwerke Deggendorf GmbH, дружество, учредено по германското право, със седалище в Deggendorf (Германия), за което се явява адв. Walter Forstner, адв. Lutz Radtke и адв. Karl-Heinz Schupp, Rechtsanwälte в Deggendorf, подпомагнати от г-н Michael Schweitzer, професор от университета в Passau, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на M. Stein, Bayerische Landesbank International SA, 7-9, boulevard Royal,

ищец,

подпомогнато от

Федерална република Германия, за която се явява г-н Ernst Röder, Ministerialrat, и г-н Bernd Kloeke, и двамата от Федералното министерство на икономиката, в качеството си на представители,

встъпили страни,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явяват г-н Antonino Abate, главен правен съветник, г-н Bernhard Jansen и г-н Bernard Langeheine, членове на нейната правна служба, и г-н Claus Michael Harpe, държавен служител, командирован в Комисията, в качеството си на представители, подпомагани от г-н Meinhard Hilf, професор от Хамбургския университет, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на г-н Carlos Gómez de la Cruz, член на нейната правна служба, Centre Wagner, Kirchberg,

ответник,

иск за отмяна на член 2 от Решение 91/391/ЕИО на Комисията от 26 март 1991 г. относно помощите, предоставяни от германското правителство на дружеството Deggendorf GmbH, производител на полиамидни и полиестерни влакна със седалище в Deggendorf (Бавария) (ОВ L 215, стр. 16), и на член 2 от Решение 92/330/ЕИО на Комисията от 18 декември 1991 г. относно помощ на Германия в полза на Textilwerke Deggendorf GmbH (ОВ 1992 г., L 183, стр. 36),

* Език на производство то: немски.

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (трети
разширен състав),

в състав: г-н. J. Biancarelli, председател, г-н R. Schintgen, г-н С. P. Briët, г-н R. García-Valdecasas и г-н С. W. Bellamy, съдии,

съдебен секретар: г-н Н. Jung,

като взе предвид писмената фаза на производството и заседанието на 10 януари
1995 г.,

постанови настоящото

Решение

1. През периода 1981-1983 г. ищецът TWD Textilwerke Deggendorf GmbH (наричан по-долу „TWD”), дружество с предмет на дейност производството на синтетични влакна, е получило държавни помощи, първоначално необявени пред Комисията, равняващи се на субсидия от 6,12 милиона DM от Германското федерално правителство и заем с преференциални условия от 11 милиона DM от провинция Бавария (наричани по-долу „помощи TWD I”). Вследствие на закъсняла нотификация до германските власти през м. март и м. юни 1985 г., след повторни искания на Комисията, последната е приела на 21 март 1986 г. Решение 86/509/ЕИО относно помощите, предоставени от Федерална република Германия и от провинция Бавария на производител на полиамидни и полиестерни влакна със седалище във Deggendorf (OB L 300, стр. 34, наричано по-долу „решение TWD I”), с констатацията, че въпросните помощи са незаконосъобразни, защото са в нарушение на член 93, параграф 3 от Договора за ЕИО и че не са били нотифицирани на Комисията, както и че са несъвместими с общия пазар, понеже не изпълняват нито едно от условията на член 92, параграф 2 и 3 от Договора за ЕИО, защото са били в противоречие с кодекса за помощите, приложим в сектора на влакната и на синтетичните влакна (наричан по-долу „кодекс на сектора”). Решението постановява връщането на въпросните помощи. Решението TWD I не е обжалвано и е станало окончателно.

2. На 19 март 1987 г. германското Федерално министерство на икономиката оттегля сертификатите, отнасящи се до субсидия от 6,12 милиона DM предоставена от германското федерално правителство, с цел да възстанови тази субсидия съгласно решение TWD I. Въпреки това ищецът е оспорил тази стъпка пред националните административни съдилища, като е внесъл обжалвал пред Verwaltungsgericht Köln и след това е обжалвал решението на последния пред Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen.

3. На 31 октомври 1989 г. Федерална република Германия е уведомила Комисията за втори проект за помощи в полза на ищеца, представляващ нова субсидия от 4,52 милиона DM и отпускането на два заема, респективно от 6 и 14 милиона DM при преференциални условия (наричани по-долу „помощи TWD II”). На 26 март 1991 г. Комисията приема Решение 91/391/ЕИО относно помощите, отпускани от германското правителство на Deggendorf GmbH,

производител на полиамидни и полиестерни влакна със седалище в Deggendorf (Бавария) (ОВ L 215, стр. 16, наричано по-долу „решение TWD II”). Членове 1 и 1 от решение TWD II са следните:

„Член първи

Помощите под формата на безвъзмездна субсидия в размер на 4 520 000 DM и два преференциални заема от 6 и 14 милиона DM за продължителност съответно от 8 и 10 години, с лихва от 5 % с гратисен период от две години, за които Комисията е била нотифицирана с писмо на 31 октомври 1989 г. от германските власти, са съвместими с общия пазар по смисъла на член 92 от Договора за ЕИО.

Член 2

Германските власти са задължени да преустановят изплащането на дружеството Deggendorf на помощите, посочени в член 1 от настоящето решение, докато не са получили обратно несъвместимите помощи, посочени в член 1 от решението (TWD I).”

4. Решението TWD II не е било оспорено от Федерална република Германия но чрез искова молба, постъпила в секретариата на Съда на 19 юни 1991 г., регистрирана под номер С-161/91, ищецът е поискал отмяната на член втори от това решение.

5. Междувременно на 25 февруари 1991 г. германските власти са нотифицирали Комисията за трети проект за помощи в полза на ищеца под формата на преференциални заеми (наричани по-долу „помощи TWD III”). Тези помощи се отнасят до инвестиции, които да бъдат направени в предприятието Pietsch, специализирано в производството на текстилни пердета, придобито от ищеца. На 18 декември 1991 г. Комисията приема Решение 92/330/ЕИО относно помощ от страна на Германия в полза на Textilwerke Deggendorf GmbH (ОВ 1992 г., L 183, стр. 36, наричано по-долу „решение TWD III”), чийто диспозитив има същия характер като диспозитива на TWD II. Диспозитивът на решение TWD III е, както следва:

„Член първи

Помощите под формата на два преференциални заема от 2,8 и 3 милиона DM с продължителност съответно от 15 и 8 години с лихва 4,5 % и гратисен период от три години, предоставени на Textilwerke Deggendorf GmbH и нотифицирани на Комисията с писмо на германските власти с дата 25 февруари 1991 г., са съвместими с общия пазар по смисъла на член 92 от Договора за ЕИО.

Член 2

Германските власти трябва да преустановят плащането на помощите на Deggendorf, посочени в член 1 от това решение, докато не осигури възстановяването на несъвместимата помощ, посочена в член 1 от Решение 86/509/ЕИО.

Член 3

Германското правителство трябва да информира Комисията в срок от два месеца, считано от датата на нотификацията на настоящето решение, за мерките, които е взела за изпълнението му.
...”

6. С искова молба, постъпила в секретариата на Съда на 6 април 1992 г., Федерална република Германия завежда дело под номер С-110/92 с цел отмяна на членове 2 и 3 от решение TWD III.

7. С искова молба, постъпила в секретариата на Съда на 18 май 1992 г., ищецът завежда дело регистрирано под номер С-220/92 с цел отмяна на член 2 от решение TWD III.

8. С Определение от 12 март 1993 г. делата С-161/91 (относно решение TWD II) и С-110/92 и С-220/92 (относно решение TWD III) са съединени за целите на устната фаза на производството и на решението.

9. Съгласно Решение 93/350/Евратом, ЕОВС, ЕИО на Съвета от 8 юни 1993 г. за изменение на Решение 88/591/ЕОВС, ЕИО, Евратом за създаване на Първоинстанционен съд на Европейските общности (ОВ L 144, стр. 21), Съдът, с Определение от 15 септември 1993 разделя дело С-110/92 Германия/Комисия от делата С-161/91 и С-220/92, TWD/Комисия, и с Определение от 27 септември 1993 г. отнася съединени дела С-161/91 и С-220/92 до Първоинстанционния съд. Тези дела са постъпили в Първоинстанционния съд съответно под номера Т-244/93 и Т-486/93.

10. С Определение от 13 декември 1993 г. съгласно член 47, параграф 3 от Статута (ЕО) на Съда на Европейските общности, Съдът спира производството по дело С-110/92 до произнасянето на решение от Първоинстанционния съд по съединени дела Т-244/93 и Т-486/93.

11. Междувременно в рамките на националното производство относно помощите TWD I (параграф 2, посочен по-горе) Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen с Определение, постъпило в Съда на 12 май 1992 г., е отправил преюдициален въпрос относно установяването на факта дали ищецът може да се позовава на неправомерността на решение TWD I, въпреки че е пропуснал срока, предвиден в член 173 от Договора за ЕИО и на второ място, дали въпросното решение е законно. В своето Решение от 9 март 1994 г. по дело TWD Textilwerke Deggendorf (С-188/92, Recueil, стр. I-833) Съдът е постановил: „Националната юрисдикция е обвързана с решение на Комисията, прието на основание на член 93, параграф 2 от Договора за ЕИО, където, по отношение на прилагането на националните органи тази юрисдикция е сезирана от бенефициента на помощите, към когото са насочени мерките за изпълнение с иск в подкрепа на който последният се позовава на неправомерността на решението на Комисията и когато същият бенефициент на помощи, въпреки че държавата-членка го е информирала писмено за решението на Комисията, не е внесъл иск срещу това решение въз основа на член 173, параграф 2 от Договора или не го е внесъл в предписаните срокове.”

12. С Определение от 22 март 1994 г., прието от Първоинстанционния съд в съответствие с член 42, параграф 2 от Статута на Съда на Европейските общности, Федерална република Германия е била допусната като встъпила страна по дело T-486/93 в подкрепа на ищеца.

13. По доклад на съдията докладчик, Първоинстанционният съд (трети разширен състав) решава да започне устно производство по съединени дела T-244/93 и T-486/93, без да приема предварително разследване. Въпреки това, в рамките на организацията на процедурата Първоинстанционният съд поставя няколко писмени въпроса на Комисията, с цел да изясни нейните изчисления по отношение размера на въпросните помощи. Комисията отговаря с писмо от 14 декември 1994 г.

14. Пledoариите на страните са изслушани, също както и отговорите им на устните въпроси на Първоинстанционния съд на 10 януари 1995 г.

Искания на страните

15. По дело T-244/93, ищецът твърди, че Първоинстанционният съд трябва да:

– анулира решението на Комисията от 26 март 1991 г. относно помощите, предоставени от германското правителство на дружество Deggendorf GmbH, производител на полиамидни и полиестерни влакна със седалище в Deggendorf (Бавария), тъй като член 2 изисква германските власти да преустановят изплащането на ищеца на помощите, посочени в член 1 от решението до действителното възстановяване на помощите, посочени в член 1 от Решение (86/509/ЕИО) на Комисията от 21 май 1986 г., смятани за несъвместими с общия пазар;

– да отмени Решение на Комисията от 26 март 1991 г.;

– да осъди ответниците да платят съдебните разноски.

16. По дело T-486/93 ищецът твърди, че Първоинстанционният съд трябва да:

– отмени член 2 от Решение на Комисията от 18 декември 1991 г.;

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

17. По последното дело встъпилата страна твърди, че Първоинстанционният съд трябва да:

– отмени член 2 от Решение на Комисията от 18 декември 1991 г.;

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

18. По двете дела ответникът твърди, че Първоинстанционният съд трябва да:

– отхвърли иска;

– да осъди ищеца да заплати съдебните разноски.

По същество

19. В иска си по дело Т-244/93 ищецът привежда три довода. Първият довод се базира на твърдението, че Комисията не е имала правомощието да приеме член 2 от решение TWD II. Вторият довод е, че член 2 от решението TWD II го възпрепятства да се позовава на принципа за защита на оправданите очаквания в националното право и следователно представлява неоправдана намеса в националната правна система. Третият довод на ищеца е, че той няма никакво конкурентно предимство от TWD I, защото фондовете са били употребени, а заемите върнати.

20. В отговора си по дело Т-244/93 ищецът привежда два допълнителни довода, произхождащи от факта, че поне една част от помощите TWD I са отговаряли в основни линии на условията, за да бъдат декларирани за правомерни, и на второ място, за нарушение на принципа за пропорционалност, затова че Комисията не е разрешила изплащането на помощите TWD II, след приспадане на размера на помощите TWD I.

21. В иска си по дело Т-486/93 ищецът изтъква шест довода. Първият се базира на това, че Комисията не е имала правото да приеме член 2 от решението TWD III. Вторият се базира на злоупотреба с правомощия, в смисъл че като приема член 2 от решението TWD III, Комисията е търсила да окаже натиск върху ищеца, за да не може той да предяви правата, които му дава националното законодателство и по този начин е узурпирала компетенциите на една държава-членка. В третия довод ищецът поддържа становището, че не се е възползвал от конкурентно предимство поради факта, че помощите TWD I, от една страна, и изискванията на решение TWD I са били изпълнени, а от трета страна тя е представлявала резерв предвид евентуалния резултат на националното производство. Четвъртият довод се позовава на нарушение на принципа на пропорционалността, в частност за това, че Комисията не е разрешила изплащането на разликата между, от едната страна, общия размер на помощите TWD II и TWD III, и от друга страна, размера на помощите TWD I. Петият довод се позовава на факта, че поне една част от помощите TWD I изпълняват необходимите условия, за да бъдат обявени за правомерни. И на последно място, в шестия довод ищецът твърди, че възстановяването на помощите TWD I е изключено съобразно германското законодателство, единствено приложимо по иска за връщането им.

22. Трябва да се разгледат всичките доводи, които са общи за двете дела. Също така някои доводи могат да бъдат групирани, тъй като се прекриват. Първоинстанционният съд счита, че е излишно да разглежда следните доводи на ищеца:

– на първо място доводите, позоваващи се на некомпетентност на Комисията, а също така на нарушение на принципите на разпределение на правомощията между общността и държавите-членки;

– на второ място доводите, основаващи се на липса на конкурентно предимство, създадено от отпуснатата помощ TWD I;

– на трето място доводите, основаващи се на нарушение на принципа на пропорционалност;

– на четвърто място доводите, основаващи се на правомерността на помощите TWD I.

Доводите, основаващи се на некомпетентността на Комисията, а също така и за нарушение на принципите на разпределение на правомощията между общността и държавите-членки

Обобщение на аргументите на страните

23. Ищецът твърди, че няма правна основа за прекратяване плащанията на помощите TWD II и TWD III, както се предвижда в член 2 от диспозитивите на въпросните решения. Той се позовава и на нарушение от страна на Комисията на принципите на разпределение на правомощията между общността и държавите-членки, като изтъква между другото, че член 2 от диспозитивите представлява немотивирана намеса в националната правна система.

24. Когато взема решение по член 92, параграф 3, буква в) от Договора, Комисията със сигурност разполага с много големи права да направи преценка, но тези права могат да бъдат упражнявани съобразно процедурните изисквания на правото на Общността. Ако тя има намерение по някакъв начин да окаже принуда върху Федерална република Германия да иска възстановяването на помощите TWD I, Комисията, според твърдението на ищеца, е била задължена да използва процедурата, предвидена в член 169 от Договора за ЕИО, или тази, предвидена в член 93, параграф 2, алинея 2 от Договора и да не прибегва до процедурата за условно разрешаване, която не е предвидена в Договора (вж. Решение на Съда от 4 февруари 1992 г. по дело British Aerospace и Rover/Комисия, С-294/90, Recueil, стр. I-493, точка 11 и последващи). По същия начин възможността, предоставена от член 93, параграф 2 от Договора да „измени” помощта се отнася единствено за помощите, несъвместими с общия пазар, което според самите решения не се отнася до сегашния случай.

25. Ищецът твърди също така, че е задължение на самите държави-членки да си връщат неправомерните помощи и че TWD може да оспорва връщането на помощите TWD I пред националните съдебни органи, като се позовава на принципа за защита на оправданите очаквания (Решение на Съда от 21 септември 1983 г. по съединени дела Deutsche Milchkontor и др., 205/82 до 215/82, Recueil, стр. 2633). При тези обстоятелства връзката, която се прави в оспорваните решения между помощите TWD I и помощите TWD II и TWD III, представлява неоправдана намеса в националната правна система. Прекратяването на плащанията на помощите TWD II и TWD III би попречило TWD да се позовава на оправданите очаквания по националното право, защото ако спечели в една процедура пред национален съдебен орган, тя няма да може да получи помощите TWD II и TWD III.

26. Освен това Комисията, като подчертава в решенията си TWD II и TWD III, че не разполага с никакви „средства за принуда или начини да ускори прилагането на решението от 1986 г.” би се опитала да упражни икономически натиск върху TWD, с цел възстановяване на помощите TWD I; това би представлявало злоупотреба на правомощия и изземане на правомощия на държава-членка. След като процедурата за възстановяване се регламентира от националното законодателство, Комисията не би могла да стигне до заключение, без да изчака решение на националния съд, че TWD трябва да възстанови помощите TWD и по този начин не би могла да подчини своето разрешение на подобно условие.

27. По отношение на позицията си по националното законодателство ищецът изтъква, че възстановяването е вече невъзможно, що се отнася до двата заема, предоставени от провинция Бавария. Тъй като това възстановяване не е било изискано, в момента е невъзможно на основание на член 48 от *Verwaltungsverfahrensgesetz* (Закон за административното производство, наричан по-долу „VwVfG”), според който оттеглянето на един неправилен административен акт трябва да се извърши в срок до една година от момента, когато административните органи са се запознали с обстоятелствата, оправдаващи тази мярка.

28. Що се отнася до помощите, предоставени от федералното правителство, ищецът уточнява, че се е позовал на защитата на оправданите си очаквания, както и на разпоредбите на VwVfG, в рамките на своя иск пред *Verwaltungsgericht Köln* и след това в своето обжалване пред *Oberwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen*. Той изтъква, че в нито един момент не е бил информиран, че разпоредбите на Общността се противопоставят на помощите TWD I, така че когато се е правела инвестицията и са се взимали съответните административни решения по националното законодателство той е разчитал, че те ще бъдат трайни. От друга страна, едногодишният срок, предвиден в член 48 от VwVfG, е изтекъл по отношение на германските федерални власти, които биха знаели, че решенията, с които се предоставят помощите TWD I, са били неправилен още от тяхното приемане.

29. Дори ако съгласно Решение на Съда от 20 септември 1990 г. Комисия/Германия (C-5/89, *Rescueil*, стр. I-3437), принципът на защита на оправданите очаквания не може да се прилага спрямо помощи, отпуснати в нарушение на член 93, параграф 3 от Договора, съществували са случаи, при които съответното предприятие може да очаква, че предоставената му помощ ще е законна и при тези случаи остава на Съда да прецени дали принципът за оправданите очаквания се прилага. Такъв би бил случаят, при който кодекса на сектора не е бил публикуван в *Официален вестник на Европейските общности* и ищецът е бил запознат с него едва през 1985 г., след искането и отпускането на помощите TWD I и ищеца е получил уверение, що се отнася до правомерността на въпросните помощи от страна на германските власти. Предварителната публикация на кодекса на сектора в *Бюлетина на общностите* не би могло да е достатъчно според ищеца да породи задължение за запознаването с него.

30. Встъпилата страна по дело T-486/93 не отрича възможността Комисията да вземе пред вид едно неправомерно конкурентно предимство, получено от ищеца, но смята, че в случая въпросът е да се знае в каква степен Комисията може да взема предвид дали отражението на запазването на помощите TWD I би останало без значение. След като решението TWD III е констатирало съвместимостта на помощите TWD III с общия пазар, последните не биха могли да бъдат обект на забрана за изпълнение. Условието за суспендиране следователно би било лишено от правно основание; като рестриктивна мярка на правата на заинтересованите тя би изисквала едно сверяване с разпоредбите на Договора (Решение на Съда от 13 юли 1965 г. по дело Lemmerz-Werke/Haute Autorité, 111/63, Recueil, стр. 835, 852), тъй като Комисията не е упълномощена да прилага процедури, които не са предвидени в него (вж. Решение по дело British Aerospace и Rover/Комисия, посочено по-горе, точка 14). Разпоредбите на член 93, параграф 2, алинея 1 и на член 92, параграф 3, точка в) от Договора биха имали за последица, че държавата-членка трябва да отмени или промени помощ, чиято несъвместимост е била констатирана, а не че трябва да се въздържа да изплаща помощ, чиято съвместимост е била констатирана.

31. От друга страна предимството, дадено на ищеца от помощите TWD I, ако се предположи, че още съществува, не би било следствие от правото му да оспори възстановяването на помощите и връзката, установена от Комисията, би била несъвместима с принципите на върховенството на закона, в случай че ищецът успее в националното производство, което е започнало. Тъй като възстановяването е подчинено на националното право, Комисията би трябвало като приема последиците да не бъде оторизирана да ги заобикаля чрез процедури, непредвидени в Договора. Тя най-много би могла да започне производство срещу Федерална република Германия.

32. От решението TWD III е видно, че Комисията използва условието за суспендиране като санкция, тъй като не разполага с друго средство за превеждане в изпълнение на решението TWD I. Налагането на подобна санкция не би имало юридическо основание. Трябва да се има предвид, че санкциите накърняват по значителен начин юридическото положение на лицата и следователно изискват ясно и недвусмислено правно основание (вж. Решение на Съда от 25 септември 1984 г. по дело Көпеске, 117/83, Recueil, стр. 3291, точки 16 и 17).

33. Ответника изтъква, че помощите TWD II и TWD III сами по себе си са били съвместими с общия пазар, но че е трябвало да се вземат предвид всички елементи, способни да повлияят на ефекта на тези помощи и най-вече на факта, че ищецът продължава да държи помощите TWD I, обявени за несъвместими чрез решението от 1986 г., станало окончателно (вж. Решение на Съда от 3 октомври 1991 г. по дело Италия/Комисия, C-261/89, Recueil, стр. I-4437, точка 20). Тъй както ясно се вижда от решенията TWD II и TWD III, ефектът на новите помощи TWD II или TWD III, обединен със старите помощи TWD I, които не са възстановени, би дал на ищеца прекалено много предимства, които сериозно биха накърнили общия интерес.

34. Решенията TWD II и TWD III са основани на член 93, параграф 2, алинея 1 и на член 92, параграф 3, буква в) от Договора. Помощите TWD II и TWD III биха

били забранени от член 92, параграф 1 от Договора, но биха могли да се смятат за съвместими с общия пазар на основание на член 93, параграф 2, буква в), ако помощите TWD I са били възстановени. Едно подобно решение би било по-малко строго за ищеца, ако Комисията нямаше право да спре плащанията на новите помощи, тя би трябвало веднага да ги обяви за несъвместими с общия пазар.

35. Решението по дело British Aerospace и Rover/Комисия, посочено по-горе наистина е препратило Комисията към възможността да сезира Съда, която възможност е предвидена в член 93, параграф 2, алинея втора от Договора, но също така към точка 10 от решението и също така към възможността да промени въпросната помощ, предвидена в алинея 1 от същия параграф. Една промяна на новите помощи, която се свежда до преустановяване на тяхното плащане до изчезване на неправомерното конкурентно предимство, от което се ползва ищеца, би била добро решение в случая.

36. Решенията TWD II и TWD III не съдържат две различни решения, като едната декларира помощите за съвместими, а другата преустановява плащанията. В двата случая става дума за едно единствено решение, констатиращо, че помощите TWD II и TWD III не са съвместими и могат да бъдат изплатени единствено при условие, че ищецът първо възстанови помощите TWD I, тъй като целта е да се възстанови старото положение съгласно Решение на Съда от 21 март 1990 г. по дело Белгия/Комисия (С-142/87, Recueil, стр. I-959, точка 66).

37. Условното разрешение на помощите TWD II и TWD III не е нито средство за принуда или за икономически натиск, нито превишаване на правомощия. Единственият начин да се осигури ефективно прилагане на решението TWD I, което е станало окончателно, би бил да се започне производство за установяване на нарушение на Договора. Решенията TWD II и TWD III единствено биха имали за цел да се преустанови плащането на нови помощи, които накърняват общия пазар и по този начин са неправомерни. Евентуалното съществуване на оправдани очаквания според националното право не би могло да задължи Комисията да нарушава разпоредбите на Договора като разрешава плащането на нови помощи, при положение че помощите TWD I не са възстановени, което би накърнило конкуренцията и би било несъвместимо с общия пазар.

38. От друга страна, от решението на Verwaltungsgericht Köln от 21 декември 1989 г. е видно, че ищецът не може да се позовава на оправдано очакване, що се отнася до помощите, отпускани от федералното правителство. Според германското право оправданото очакване би се породило в подобни обстоятелства, единствено ако бенефициентът първо е получил очакването, а после е действал на основание на това очакване, докато в случая TWD са направили по-голямата част от инвестициите си преди да получат помощите TWD I. От друга страна, не би съществувало оправдано очакване, ако бенефициентът е знаел за неправомерността на акта или не го е знаел по причина на груба небрежност; според съдебното решение на Verwaltungsgericht Köln, TWD би трябвало да знае, че помощите са били незаконосъобразни. Самото отнемане на сертификатите, издадени от федералното министерство на

икономиката, би трябвало да бъде направено в едногодишния срок по член 48 от VwVfG, срок, който не би могъл да започне преди 1 септември 1986 г.

39. Що се отнася до помощите, получени от провинция Бавария, ищецът е знаел, че тя може да ги оттегли и не би трябвало да има оправдано очакване поради факта, че баварските власти биха имали поведение, противно на правото на Общността, и биха се отказали да искат връщане на тези помощи.

40. Ответникът добавя, че приложението на националното право в никакъв случай не би могло да направи невъзможно прилагането на решение TWD I. В случая условията, определени в решение по дело Deutsche Milchkontor и др., посочено по-горе (Recueil, стр. 2665 и 2666), и по дело Комисия/Германия, посочено по-горе (точка 17), биха били задоволени и това би имало за последица, че разпоредбите на VwVfG не биха могли да се приложат. От друга страна, от решението по дело Комисия/Германия, посочено по-горе (точка 14), следва, че един икономически оператор не може да се позовава на оправдано очакване при помощите, отпуснати не по процедурата, предвидена в член 93, параграф 3 от Договора.

41. При всички положения оправданото очакване за задържане на помощи, противоречащи на правото на Общността, не би могло да бъде признато от национален съд без консултация със Съда на Европейските общности (Решение по дело Комисия/Германия, посочено по-горе, точка 16). Ако Съдът беше отсъдил в производство за издаване на преюдициално заключение, че ищецът би могъл оправдано да се довери на правомерния характер на помощите TWD I, дори в светлината на правото на Общността, преустановяването на плащанията на помощите TWD II и TWD III автоматично би станало безпредметно. В настоящия случай това не се е случило.

Съображения на Първоинстанционния съд

42. Въпросите, повдигнати от тези доводи, би трябвало да бъдат преценени на два етапа; на първо място тези за компетентността на Комисията да приеме член 2 от TWD II и TWD III, и на второ място за предполагаемото нарушение на принципите за разделяне на правомощията между Общността и държавите-членки.

– Компетентността на Комисията да приеме член 2 от решенията TWD II и TWD III

43. Първоинстанционният съд напомня, че в член 1 от диспозитива на всяко от двете решения е посочено, че помощите TWD II и TWD III са „съвместими с общия пазар по смисъла на член 92 от Договора за ЕИО”. Въпреки това, според член 2 от диспозитива германските власти „се задължават да преустановят плащанията (TWD) на посочените в член 1 от настоящото решение помощи, тъй като те не са предприели нищо за възстановяването на помощите, несъвместими с член 1 от настоящето решение (TWD I)”.

44. Аргументите на ищеца и на встъпилата страна по въпроса за компетентността на Комисията се базират основно върху това, че упоменатия

член 1 от диспозитива на всяко решение е определил, че помощите TWD II и TWD III са съвместими с общия пазар. Според тях Комисията няма компетентността да преустанови плащането на помощи, обявени за съвместими с общия пазар.

45. Пред тези аргументи и с цел да се прецени дали Комисията е компетентна да вземе оспорваните решения, трябва да се определи първоначално съдържанието и приложното поле на тези решения. В частност, трябва да се разгледа отношението между диспозитивите и мотивите на упоменатите решения.

46. Първоинстанционният съд напомня, че диспозитивът на един акт трябва да бъде тълкуван като се вземат под внимание мотивите, довели до приемането му (вж. Решение на Първоинстанционния съд от 10 март 1992 г. по дело SIV и др./Комисия, T-68/89, T-77/89 и T-78/89, Recueil, стр. II-1403, точка 320).

47. Що се отнася до решението TWD II Първоинстанционният съд приема, че след като е констатирал в края на част VI, че помощите TWD II „могат да се ползват от изключение, предвидено в член 92, параграф 3, буква в)” от Договора, Комисията продължава по същия начин в първото съображение на част V:

„За да определи дали едно от изключенията, предвидено в член 92, параграф 3 от Договора, може да се приложи към дадена помощ, Комисията трябва да вземе под внимание всички обстоятелства, способни да окажат влияние върху отражението на помощта на условията за търговия в рамките на Общността.”

48. След това, като припомня предишни подобни случаи, Комисията констатира, че:

„ефектът на натрупване на неправомерно отпуснатите помощи, които (TWD) отказва да възстанови от 1986 г., и новите помощи при инвестициите, за които сега става дума (в частност помощите TWD II) биха имали за ефект да дадат на това дружество прекомерни и неоправдани предимства, които биха накърнили условията за обмен в степен, противоречаща на общия интерес” (част V, седмо съображение);

а също и следното:

„В резултат от това (TWD) се възползва от неоснователно обогатяване, което ще продължи дотогава, докато действително не се възстановят неправомерно предоставените помощи.

Следователно, дори ако настоящите планирани помощи (...) следва да бъдат смятани за съвместими с общия пазар, Комисията смята, че трябва да се преустанови тяхното плащане, докато не се възстановят несъвместимите помощи, посочени в решението Ж от 1986 г.

От друга страна, Комисията не разполага с правомощието да принуди наложи ускоряването или прилагането на решението си от 1986 г. и това прави още по-наложително преустановяването на плащането на настоящите помощи.

Освен това трябва да се отбележи, че Комисията в своето известие по смисъла на член 93, параграф 2 от Договора вече е обърнала внимание върху двойния ефект на накръняване на конкуренцията, заради липсата на възстановяване на старите несъвместими помощи от страна на (TWD). Нито германското правителство, нито въпросното предприятие са направили възражение или забележки що се отнася до тази тема” (девето - дванадесето съображение).

49. Комисията прави заключение, че:

„(помощите TWD II) са съвместими с общия пазар, но не биха могли да бъдат отпуснати до момента, когато (TWD) не върне неправомерно получените помощи между 1981 г. и 1983 г., които са посочени в Решение 86/509/ЕИО на Комисията” (тринадесето съображение).

50. Основанията на решението TWD III са почти идентични с тези на TWD II (вж. последното съображение от част III, както и първото съображение и съображения от десето до четиринадесето от част IV на решение TWD III).

51. Първоинстанционният съд отчита, че при тези обстоятелства всяко от решенията TWD II и TWD III, разгледано в неговата цялост, трябва да бъде тълкувано в смисъл, че Комисията е приела несъвместимостта с общия пазар на новите помощи TWD II и TWD III, докато старите помощи TWD I не бъдат възстановени. В основанията на оспорваните решения Комисията е преценила, че ефектът на натрупване на старите помощи TWD I и новите TWD II и TWD III би бил в състояние да накръни търговските условия в степен, противна на общия интерес. Значението на въпросните решения следователно е, че новите помощи TWD II и TWD III, разгледани сами по себе си, могат да бъдат съвместими с общия пазар, но не могат да бъдат разрешени по смисъла на член 92, параграф 3, буква в) от Договора докато ефектът на натрупване на старите помощи TWD I и новите помощи TWD II и TWD III бъде отстранен.

52. От това следва, че диспозитивите на оспорваните решения не могат да бъдат тълкувани така, както твърди ищецът и встъпилата страна, а именно като безусловна декларация за съвместимост с общия пазар (член 1), към която се добавя едно неправомерно условие за суспендиране (член 2). Напротив, Първоинстанционният съд счита, че от самия прочит на тези решения Комисията не би констатирала съвместимостта на новите помощи TWD II и TWD III, както го е сторила в член 1 от въпросния диспозитив, без да добави условието, заложено в член 2. Целта на член 2 от въпросните диспозитиви в действителност е да позволи обявяването на съвместимостта, заложена в член 1.

53. При тези обстоятелства трябва да се разгледа, на второ място, дали Комисията е била компетентна да приеме решения, в които залага условия относно отпускането на помощи съгласно член 92, параграф 3, буква в) от Договора.

54. Първоинстанционният съд приема, че съгласно член 92, параграф 1 от Договора всички държавни помощи, посочени от този диспозитив, са несъвместими с общия пазар, с изключение на дерогациите, предвидени в член

92, параграфи 2 и 3. Съгласно член 93, параграф 2, алинея 1, ако Комисията констатира, че след като е известила заинтересуваните страни да дадат своите обяснения, една държавна помощ не е съвместима с предвиденото в член 92, тя решава, че заинтересуваната държава трябва да я отмени или измени в определен от Комисията срок.

55. Първоинстанционният съд счита, че упоменатото правомощие на Комисията да решава дали една помощ може да бъде „променяна”, задължително изисква дадено решение на Комисията, разрешаващо помощ съгласно член 92, параграф 3, буква в) от Договора, да може да бъде придружено с условия, целящи обезпечаване на факта, че дадените помощи няма да накърняват търговските условия по начин, противоречащ на общия интерес.

56. От друга страна, така както Съдът на Европейските общности е присъдил в своето решение Италия/Комисия, посочено по-горе (точка 20), когато Комисията изследва съвместимостта на дадена държавна помощ с общия пазар, тя трябва да вземе под внимание всички съществуващи елементи, дори и обстоятелствата, вече оценени в някое предишно решение, а също така задълженията, което това предишно решение би могло да наложи на държавата-членка. От това следва, че Комисията е имала правомощието да вземе под внимание, от една страна, евентуалния ефект на натрупване от старите помощи TWD II и TWD III, и от друга страна фактът, че помощите TWD I, обявени за неправомерни в решението TWD I, не са били възстановени.

57. Трябва да се изследва, както твърдят ищеца и встъпилата страна, дали Комисията е действала по процедура, непредвидена в Договора, и дали единствените начини за действие на Комисията в случая са процедурите, предвидени от член 169 или член 93, параграф 2, алинея 2 от Договора.

58. В това отношение Първоинстанционният съд констатира, че за разлика от ситуацията, довела до решението British Aerospace и Rover/Комисия, посочено по-горе, Комисията е следвала процедурата, предвидена в член 93, параграф 2, алинея 1 от Договора, преди да приеме оспорваните решения.

59. Първоинстанционният съд констатира също така, че процедурите, предвидени в Договора, и тези от член 2 от диспозитивите на въпросните решения, не съвпадат. И в действителност в настоящия случай целта на процедурата за установяване на нарушение би била да се констатира нарушение на Договора, свързано с неспазването на решението TWD I. Въпреки това, тъй както Комисията с основание е изтъкнала, че решенията TWD II и TWD III се отнасят до условията, при които нови помощи, които TWD изобщо не е задължена да иска, биха могли да му бъдат отпуснати. В този контекст целта на член 2 от диспозитивите не е да се констатира нарушение на решението TWD I, а да се предотврати изплащането на нови помощи, накърняващи конкуренцията по начин, който е против общия интерес.

60. От това следва, че Комисията не е следвала процедури, непредвидени от Договора и че процедурите за установяване на нарушение не са били единствените начини, по които Комисията може да действа в този случай.

61. Що се отнася до аргументите на ищеца и на встъпилата страна, според които Комисията е извършила злоупотреба с правомощия, най-вече относно факта, че тя твърди в оспорваните решения, че „не разполага с никакъв начин за принуда с цел прилагане на решението си от 1986 г., което прави още по-необходимо спирането на плащането на сегашните помощи” (вж. параграф 26 по-горе), от установената съдебна практика личи, че самото понятие за злоупотреба с правомощия има много точно значение обхваща употребата от и се позовава на факта, че един административен орган използва правомощията си за друга цел освен за тази, за която са му били дадени. Решение, което е опорочено от злоупотреба с правомощия може да бъде разпознато на базата на обективни признаци и трябва да бъде взето, за да постигне други цели освен тези, които са обявени (вж. например Решение на Съда от 13 ноември 1990 г. по дело Fedesa и др., C-331/88, Recueil, стр. I-4023, и Решение на Първоинстанционния съд от 2 февруари 1995 г. по дело Frederiksen/Парламент, T-106/92, стр. II-99).

62. Първоинстанционният съд вече е установил, че целта на член 2 от въпросните диспозитиви е да осигури конкуренцията в рамките на общия пазар, чрез изплащане на новите помощи TWD II и TWD III преди старите помощи TWD I да бъдат възстановени (вж. точка 59 по-горе). От това следва, че оспорваните решения не са били приети, за да постигнат други цели освен тези, които са обявени и следователно не е налице злоупотреба с правомощия (вж. също така точки 64 – 68 по-долу).

63. Първоинстанционният съд приема, че Комисията е имала необходимата компетентност, за да приеме член 2 от диспозитивите на въпросните решения.

– Предполагаемото нарушение на разделението на правомощията между общността и държавите-членки

64. Тежестта на този довод, според който член 2 от оспорваните диспозитиви, които прекратяват изплащането на помощите TWD II и TWD III до възстановяването на помощите TWD I, представлява „неоснователна намеса” в националната правна система, се основава на това, че Комисията е извършила нарушение на правилата, които определят разпределението на правомощията между Общността и държавите-членки и че по този начин е игнорирала националната процедура, която има същия предмет, както и че е нарушила принципа за оправдано очакване, на който са се позовавали участниците в същия този спор, така както той е определен в националното административно право.

65. Трябва да се прецени дали съществуването на спор в рамките на националната процедура, в която са били поставяни такива въпроси, произтичащи от националното право, може да окаже влияние върху законността на решенията TWD II и TWD III.

66. В това отношение Първоинстанционният съд счита, че компетентността на Комисията да приеме член 2 от оспорваните диспозитиви не може да бъде поставяна под въпрос, единствено заради съществуването на съдебен спор според националното законодателство. Законосъобразността на решенията TWD II и TWD III не може да зависи от въпроси в германското национално

законодателство, каквото е например спазването от страна на германските власти на параграф 48 от VwVfG. От друга страна, съдебния спор по националното законодателство не би могъл да наруши компетенциите на Комисията да приеме необходимите мерки с цел да осигури ненакърняването на конкуренцията в рамките на Общността.

67. В това отношение, както Първоинстанционният съд вече е констатирал (вж. посочените по-горе точки), целта на член 2 от въпросните диспозитиви е да осигури да не бъде накърнена конкуренцията в рамките на общия пазар от ефекта на натрупване на въпросните помощи, а не да попречи на ищеца да предявява правата си, произтичащи от националното законодателство. Да се приеме тезата на ищеца би значело да се приеме, че Комисията е била задължена да наруши Договора като разреши нови помощи, способни да увеличат накърняването на конкуренцията поради факта, че старите незаконосъобразни помощи не са били възстановени.

68. Трябва да се добави, че въпросните решения не пречат на ищеца да продължи производството пред националното законодателство, което всъщност е направил той. От друга страна Първоинстанционният съд смята, че ищецът не би могъл да се оплаква от някакъв „натиск“, защото той самият по собствена воля е поискал да му бъдат отпуснати новите помощи TWD II и TWD III, като същевременно е продължил да се ползва от конкурентните предимства, предоставени му от обявените за незаконосъобразни от решение TWD I помощи.

69. При всички положения Първоинстанционният съд се смята длъжен да напомни, че според установена съдебна практика не се разрешава разпоредбите от националното законодателство да бъдат прилагани по начин, по който да се прави невъзможно възстановяването на суми, изисквано от правото на Общността (вж. Решение на Съда на Европейските общности по дело Deutsche Milchkontor и др., посочено по-горе, точка 22 и по дело Комисия/Германия, посочено по-горе, точка 12). В това отношение Съдът е постановявал, че като се има предвид задължителния характер на контрола върху държавните помощи, осъществяван от Комисията на основание член 93 от Договора, предприятията бенефициенти на дадена помощ не могат по принцип да имат оправдано очакване по отношение на редовността на помощта, единствено и само ако тя е била отпусната в съответствие с процедурата, предвидена в упоменатия член. При тази хипотеза единствено в изключителни случаи получателят на неправомерна помощ може законосъобразно да се позовава на своето оправдано очакване. В такъв случай националният съд, който евентуално бъде сезиран, трябва да вземе своето решение, след като зададе на Съда на Европейските общности преюдициалните въпроси свързани с тълкуването и конкретните обстоятелства (вж. Решение по дело Комисия/Германия, посочено по-горе, точки 12 и 16).

70. В случая безспорно, че помощите TWD I не са били предоставени в съответствие с процедурата, предвидена в член 93, параграф 3 от Договора. От това следва, в съответствие с Решение по дело Комисия/Германия, посочено по-горе (точка 16), че оправданото очакване, на което се позовава ищеца в рамките на националната процедура, може да му бъде признато само в изключителни

случаи. Установено е също така, че националният съд не е сезирал Съда на Европейските общности с преюдициален въпрос на основание на член 177 от Договора, целящ установяване на подобни изключителни обстоятелства по смисъла на правото на Общността.

71. Първоинстанционният съд смята, че при тези условия правната система на Общността не задължава Комисията да чака изхода от делото по националното законодателство, в което предполагаемото оправдано очакване на ищеца все още не е било установено след повече от осемгодишно производство, преди да приеме член 2 от въпросните диспозитиви. Всяко друго тълкуване би лишило членове 92 и 93 от Договора от техния полезен ефект.

72. От друга страна трябва да се припомни, че националната процедура, на която се позовава ищеца, не засяга помощите TWD I, отпуснати от провинция Бавария. В това отношение трябва да се подчертае, че според твърденията на самия ищец, които не са били опровергани нито от встъпилата страна, нито от ответника, баварските органи са изчакали да мине едногодишния срок, предвиден в параграф 48 от VwVfG, без да предприемат никакви мерки, за да възстановят въпросните помощи. От друга страна, ищецът по време на съдебното заседание заявява, че баварските органи не желаят да им бъдат възстановени отпуснатите помощи и са отказали да издадат известието, необходимо за тяхното възстановяване.

73. При тези обстоятелства Първоинстанционният съд счита, че ищецът не би могъл с основание да разчита, в рамките на правото на Общността, на оправдано очакване, базиращо се на факта, че баварските власти не са поискали връщане на помощите TWD I в предвидения от националното законодателство срок. Както Съдът на Европейските общности е постановил в Решението си по дело Комисия/Германия, посочено по-горе (параграф 19), една разпоредба, предвиждаща срок за оттегляне на правопораждащ административен акт, трябва да се прилага по начин, по който да не се прави практически невъзможно възстановяването, изисквано от правото на Общността и да се вземе напълно под внимание с оглед защита на интересите на Общността.

74. От всичко изложено дотук следва, че доводите, основаващи се на предположението, че Комисията не е имала правомощие да приеме оспорените решения и твърдението за нарушение на разпределението на правомощията между Общността и държавите-членки трябва да бъдат отхвърлени.

Доводите, основаващи се на отсъствие на конкурентни предимства, произхождащи от помощите TWD I

Обобщение на аргументите на страните

75. Ищецът изтъква, че в момента не се ползва с никакви конкурентни предимства, произлизащи от TWD I, тъй като фондовете са били похарчени, а заемите изплатени. Във всеки случай Комисията не би могла да даде цифрово изражение на конкурентното предимство и не би могла да провери твърдението, съдържащо се в TWD II, според което натрупването на помощите TWD I и TWD II се равнявали на субсидия от 29 %.

76. В дело T-486/93, ищецът, поддържан от встъпилата страна, добавя, че Комисията е надценила конкурентните предимства, които е получил благодарение на помощите TWD I, защото е съставил резерв от 6,12 милиона DM, увеличени от годишните лихви, с очакването да посрещне решението на националния съд. Помощите TWD I следователно не са били в състояние да накърнят интересите на Общността.

77. Комисията подчертава, че той трябва да се произнесе върху съвместимостта на помощите с общия пазар в светлината на факторите, отнасящи се до Общността като цяло (Решения на Съда на Европейските общности от 17 септември 1980 г. по дело Philip Morris/Комисия, 730/79, Recueil, стр. 2671, и от 24 февруари 1987 г. по дело Deufil/Комисия, 310/85, Recueil, стр. 901), и като се има в предвид всичките съществуващи факти. Решението Ж не би могло да съдържа грешка в оценяването.

78. В оспорваните решения Комисията би счела за необходимо да вземе под внимание всички фактори, които биха могли да повлияят на ефекта на помощите TWD II и TWD III, включително и на факта, че ищецът все още е във владение на помощите TWD I. Ефектът на натрупване на двете серии помощи би накърнил конкуренцията и общия интерес, най-вече на пазара на полиамидните влакна, който се характеризира със силна конкуренция, слабо търсене, големи инвестиции и намалени печалби.

79. В действителност свръхкапацитета съществуващ в предприятието на ищеца, би могли да бъде създаден единствено благодарение на неправомерните помощи TWD I. Ако ищеца би могъл да запази помощите TWD I и същевременно да получи TWD II или TWD III, за да отстрани свръхкапацитета си, създаден с незаконосъобразни помощи, той би се ползвал от субсидии както за да създаде свръхкапацитет, така и за да го премахне и така би бил двойно облагодетелстван за своето предишно поведение, противоречащо на правото на Общността.

80. Според изчисления на Комисията, както са дадени в последното Ж писмо от 14 декември 1994 г. в отговор на въпросите на Първоинстанционния съд, ищецът трябва да възстанови на правителството на Федерална република Германия отпуснатите 6,12 милиона DM, увеличени с 6 % лихва (3,67 милиона DM към 31 декември 1993 г.). Що се отнася до заема, отпуснат от провинция Бавария, предимството не се състои в размера на заема, който вече е изплатен, а в размера на лихвата на предоставената субсидия, а именно разликата между приложените 5 % и пазарната лихва, а също така в гратисния период от две години. На базата на референтната ставка от 7,5 % тази субсидия за лихвен процент се равнява на 1,44 милиона DM към 31 декември 1993 г. От това следва, че общият размер на помощите TWD I, които трябва да се възстановят, се равнява на 1,2 милиона DM.

81. В дело T-486/93 Комисията добавя, че дори ищецът да бе посочил своя баланс (а не „резерв“) сумата от 6,12 милиона DM за възвръщане на предоставената инвестиция, тази сума все още остава на негово разположение и би могла да бъде запазена до изхода на производството за възстановяване. По този начин това би било финансово изгодно за ищеца, защото би намалило

неговите данъчни задължения. Още повече, предимствата, които произхождат от субсидията за лихвен процент върху заемите, отпуснати от баварските власти, няма да бъде покрита от посочената по-горе сума.

Съображения на Първоинстанционния съд

82. Първоинстанционният съд припомня, че според установената съдебна практика член 92, параграф 3 от Договора възлага на Комисията правото да извършва комплексни проучвания от икономически и социален характер, които трябва да бъдат направени в контекста на Общността (вж. Решение на Съда на Европейските общности по дело Deufil/Комисия, посочено по-горе, точка 18). От това следва, че Първоинстанционният съд може да намали контрола, който упражнява върху подобна преценка до проверка на спазването на процедурните правила на достатъчната мотивация и на материалната точност на фактите на липсата на явна грешка в преценката и до злоупотреба с правомощия.

83. В това отношение Първоинстанционният съд смята, че ищецът не е доказал, че Комисията явно е надхвърлила пределите на своето право на преценка, като е констатирала в оспорваните решения, че ищецът е получил конкурентни предимства в резултат от невъзстановяването на помощите TWD I и че помощите TWD II и TWD III, заедно с помощите TWD I, нарушават конкуренцията в степен да навредят на интереса на Общността. Безспорно е, че ищецът не е върнал помощта от 6,12 милиона DM, предоставена от германското правителство, както не е върнал и лихвите, течащи от деня на отпускане на тази сума. От друга страна, обстоятелството, че заемите, отпуснати от провинция Бавария са били изплатени, не би могло само по себе си да доведе до заключение, че няма нарушение на конкуренцията, след като ищецът не е възстановил субсидията за лихвени проценти, от която се е ползвал. Ищецът продължава следователно да се ползва от неправомерно конкурентно предимство, произтичащо от помощите TWD I, което според Комисията се равнява на 11 милиона DM. От друга страна, ищецът не е приложил доказателства към делото, от които да е видно, че изчисленията на Комисията, както са представени от нея в окончателен вид в писмото Ж от 14 декември 1994 г., са неточни.

84. Що се отнася до довода на ищеца, предявен само по отношение на дело T-486/93, изхождащ от факта, че той бил включил в баланса си резерв от 6,12 милиона DM, плюс лихвите Първоинстанционният съд намира първо, че ищецът не е оборил твърдението на Комисията, според което ищецът не е създал „резерв” в своя баланс, а е включил сума, която да посрещне евентуален резултат от производството пред националния съд. По мнението на Съда такава сума не може да бъде смятана за връщане на оспорените помощи. На второ място, Първоинстанционният съд смята, че ищецът не е дал достатъчно доказателства, за да докаже, че въпросната сума би имала ефект да го лиши от неправомерните конкурентните предимства, които му предоставя помощта TWD I. На трето място, тази сума не покрива предимствата, идващи от субсидията за лихвени проценти върху заемите, отпуснати от баварските власти.

85. От това следва, че ищецът не е доказал явна грешка в преценката от страна на Комисията и че доводите, основаващи се на липса на конкурентно предимство, дължащо се на помощите TWD I, трябва да бъде отхвърлен.

Доводите, базираци се на нарушение на принципа на пропорционалност

Обобщение на аргументите на страните

86. В своя отговор по дело T-244/93, ищецът твърди, че Комисията е нарушила принципа за пропорционалност като е подчинила плащането на помощите TWD II на възстановяването на помощите на TWD I. Тя би постигнала същия резултат, като при това би накарнала в по-малка степен правата на ищеца, като разреши изплащането на помощите TWD II, от които да се приспадне размера на помощите на TWD I.

87. В своята искова молба по делото T-486/93, ищецът изтъква, че ако се приеме факта, че Комисията е действала в рамките на своите правомощия, тя би могла да изчерпи описаната по-горе възможност още в решението си TWD II, преди да приеме решението TWD III; но въпреки това, с цел да се запази принципа на пропорционалността тя би могла да събере помощите по TWD II и TWD III, да извади от тази сума размера на помощите TWD I и да разреши изплащането на разликата.

88. Ищецът предлага да се постигне тази цел чрез следния начин на изчисление: от размера на субсидията, посочена в решението TWD II и от общата сума на всеки от заемите, посочени в решение TWD II и TWD III, трябва да се извади пропорционално от всички тези суми общата сума за възстановяване на помощите TWD I. Така сумите, които се получават (повече от 21 милиона DM върху повече от 30 милиона DM, одобрени от решение TWD II и TWD III) могат законно да бъдат изплатени под формата на помощ. От друга страна, трябва да се вземе под внимание факта, че след като не е получил помощите TWD III, ищецът е трябвало да си набави финансови средства за инвестициите на свободния пазар, от което е понесъл известни загуби.

89. По дело T-486/93 ищецът изтъква в своя отговор, че за изчисление размера на помощите в преференциални заеми Комисията би следвало да се базира върху референтната лихва от 7,5 %, използвана по същото време от федералното правителство, а не върху тази от 9,5 %.

90. В своята дуплика по дело T-244/93, ответникът подставя под съмнение приложението на принципа за пропорционалност спрямо решение, което не съдържа санкция. Решението TWD II означава просто, че новите помощи, на които ищецът няма никакво право, не могат да му бъдат изплатени, докато те водят до накарняване на конкуренцията. Във всички случаи размера на помощите TWD I, които следва да бъдат възстановени, е по-висок от помощите на TWD II, и следователно не би имало нарушение на принципа за пропорционалността. В действителност стойността на помощите TWD I биха били в размер на 11,2 милиона DM, а тези на помощите TWD II са от 5,77 милиона DM, към 31 декември 1993 г. (приложение I към писмото на Комисията от 14 декември 1994 г.).

91. В своята защита по дело Т-486/93 Комисията изтъква, че изчисленията на ищеца, предназначени да докажат нарушаване на принципа за пропорционалност (вж. параграф 88 по-горе), са неточни, защото ищецът е събрал са събрани средствата за инвестиции и общата сума на заемите, въпреки че средствата за инвестиции и субсидията за лихвени проценти по отношение на заемите е трябвало да бъдат взети под внимание. По същия начин пресмятането на загубите на ищеца са неточни, най-вече защото не е взето под внимание конкурентното предимство, произтичащо от невъзстановяването на помощите TWD I.

92. В дубликата по дело Т-486/93 Комисията приема, че трябва да се вземе като основа на изчисление на лихвата 7,5 %, както твърди и ищеца, но тази лихва се отнася също така и за заемите по TWD II и TWD III, съотношението между субсидиите TWD I и субсидиите, чието плащане е спряно по този начин остава същото. Към 31 декември 1993 г., финансовия резултат от помощите TWD I е бил около 11,2 милиона DM, а този от помощите TWD II и TWD III от около 6,1 милиона DM, по точно 5,77 милиона за помощите TWD II и 0,348 милиона за помощите TWD III (вж. писмо на Комисията от 14 декември 1994 г.). Конкурентното предимство, идващо от помощите TWD I, би било по този начин по-високо от техния еквивалент в субсидия, ако се вземат под внимание фактори като отражение върху по-изгодно данъчно облагане, свободни средства в наличност, материални предимства, извлечени от помощите, междинни инвестиции, възможности за получаване на допълнителни кредити и лихви, начислявани върху резервите на ищеца.

93. На последно място Комисията винаги е приемала, че би могъл да дойде момент, когато стойността на отказаните помощи ще надвиши неправомерното конкурентно предимство на ищеца, но в случая това още не е настъпило. Следователно въпросът дали Комисията е нарушила принципа за пропорционалност не възниква.

Съображения на Първоинстанционния съд

94. По дело Т-244/93 ищецът нито е развил, нито е предоставил числа в подкрепа на своята аргументация, внесена в стадия на репликата, според която Комисия би могла да разреши изплащането на помощите TWD II след приспадането на помощите TWD I. Първоинстанционният съд констатира, че ищецът не е представил никакви доказателства с цел установяване на факта, че решението TWD II е нарушило принципа на пропорционалността.

95. Що се отнася до дело Т-486/93, Първоинстанционният съд констатира, че изчисленията, върху които ищецът базира своята аргументация (параграф 88 по-горе), са неточни. Както Комисията с основание твърди, за да се стигне до стойността на въпросните помощи, трябва да се прибавят средствата за инвестиции и субсидията за лихвени проценти, докато ищецът в своите изчисления е събрал субсидията за лихвени проценти с общата стойност на заемите. Така предполагаемите загуби на ищеца не могат да бъдат взети под внимание като се има предвид, че той е продължил да се ползва с неправомерното конкурентно предимство, идващо от помощите TWD I.

96. От изчисленията, представени от ищеца, по никакъв начин не може да се направи извода, че размерът на помощите TWD II и TWD III надвишава помощите TWD I. Напротив, по време на заседанието съветниците на ищеца не оспорват, че в момента на приемане на решенията TWD II и TWD III стойността на помощите, посочена от тези решения, е била по-ниска от стойността на неправомерното конкурентното предимство на помощите TWD I. А от друга страна, според изчисленията, представени от Комисията, които ищецът не е оспорил, стойността на неправомерното конкурентно предимство на помощите TWD I остава доста по-висока от стойностите на помощите TWD II и TWD III, дори ако се използва референтна лихва от 7,5 %.

97. Тъй като ищецът не е успял да докаже правилността на твърдението, на което цялата му аргументация се основава, а именно че общият размер на помощите TWD II и TWD III е бил по-висок от стойността на помощите TWD I, следва, че доводите, основаващи се на принципа на пропорционалност, трябва при всички случаи да бъдат отхвърлени.

Доводи, основаващи се на допустимостта на TWD I

Обобщение на аргументите на страните

98. В репликата си по дело T-244/93 и в исковата си молба по дело T-486/93 ищецът твърди, че част от помощите TWD отговарят на условията и могат да бъдат обявени за съвместими с общия пазар, поне що се отнася до обновлението на тъкането, до санирането на бояджийското отделение и до закупуването на плетачни машини. Действително помощите по TWD II, които се отнасят до продукцията на влакна и плетенето в общи линии, като цяло са допустими и същото би трябвало да важи за подобните дейности, субсидирани от помощите TWD I. Обновлението на тъкането, санирането на бояджийското отделение и закупуването на плетачни машини в никакъв случай не би могло да доведе до увеличаването на производството.

99. От друга страна, други помощи, отпуснати през 1988 г. за инвестиции от същия характер, направени между 1985 г. и 1987 г., са били одобрени от Комисията. Ищецът твърди, че може да докаже това чрез докладна записка от 7 април 1988 г. на федералния министър на икономиката относно телефонен разговор с служител на Комисията. През 1988 г. Комисията решава, че подобни на помощи TWD I, според ищеца, се отнасяли до сектор „текстил“, а не до сектор „влакна“.

100. Ако се приеме, че незаконосъобразността на помощите TWD I се основава напълно на липса на нотификация, опитът да се наложи тяхното възстановяване представлява злоупотреба с правомощия, тъй като Комисията никога не е искала възстановяване на помощи в подобна ситуация.

101. Ищецът смята, че му е позволено на основание на член 184 от Договора за ЕИО, който според него би могъл да се приложи тук по аналогия, да се позовава все още в този стадий на процедурата на незаконосъобразността на решението TWD I (вж. в частност Решение на Съда на Европейските общности от 6 март

1979 г. по дело Simmenthal/Комисия, 92/78, Recueil, стр. 777). Той твърди, че дори да би могъл директно да оспорва решението TWD I, не е бил информиран за реалния му икономически обхват преди да е бил запознат с решението TWD II.

102. Комисията твърди, че решението TWD I е окончателно и не може да бъде отменено след изтичането на 1 ноември 1986 г. на сроковете за обжалване предвидени в член 173 от Договора. Тъй като ищецът не е предприел действия по обжалване на решение TWD I, неговите аргументи са неприемливи. Ответникът твърди също така, че помощите TWD I са били незаконосъобразни не само по формата, а и по своето съдържание в действителност инвестициите TWD I са увеличили капацитета на производство на влакна от страна на ищеца в нарушение на кодекса на сектора, докато инвестициите TWD II и TWD III са се отнасяли до допълнителна реализация на влакната.

Съображения на Първоинстанционния съд

103. Първоинстанционният съд припомня, че в своето Решение от 9 март 1994 г. по дело TWD Textilwerke Deggendorf, посочено по-горе, Съдът е постановил, че ищецът не може да се позовава на незаконосъобразността на решение TWD I пред националното законодателство с мотива, че той не е подал жалба срещу това решение на основание на член 173, параграф 2 от Договора в задължителните срокове (вж. параграф 11 по-горе). Първоинстанционният съд счита, че същото важи в дадения случай. В действителност изключението за незаконосъобразност, предвидено в член 184 от Договора, може да бъде използвано от физическо или юридическо лице, което е могло да обжалва на основание на член 173, параграф 2, но което не го е направило в предвидените срокове (вж. Решение по дело Simmenthal/Комисия, посочено по-горе, точка 39).

104. От това следва, че доводите, основаващи се допустимостта на помощите TWD I, трябва във всички случаи да бъдат отхвърлени.

105. От изложеното по-горе следва, че искът трябва да бъде отхвърлен в неговата цялост, без да е нужно да се решава въпроса за допустимостта по дело T-244/93 относно изложените за първи път искове в стадия на репликата.

По съдебните разноски

106. На основание на член 87, параграф 2, от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като ищецът не успява да защити своите твърдения, той се осъжда да заплати съдебните разноските съгласно член 87, параграф 4 от Процедурния правилник. Встъпилата страна понася собствените си разноски.

По изложените съображения Първоинстанционният съд (трети разширен състав) реши:

1. Отхвърля исквете.

2. Осъжда ищеца да заплати собствените си разноси, а също така и тези на ответника.

3. Встъпилата страна да заплати собствените си разноси.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 13 септември 1995 година.

Подписи